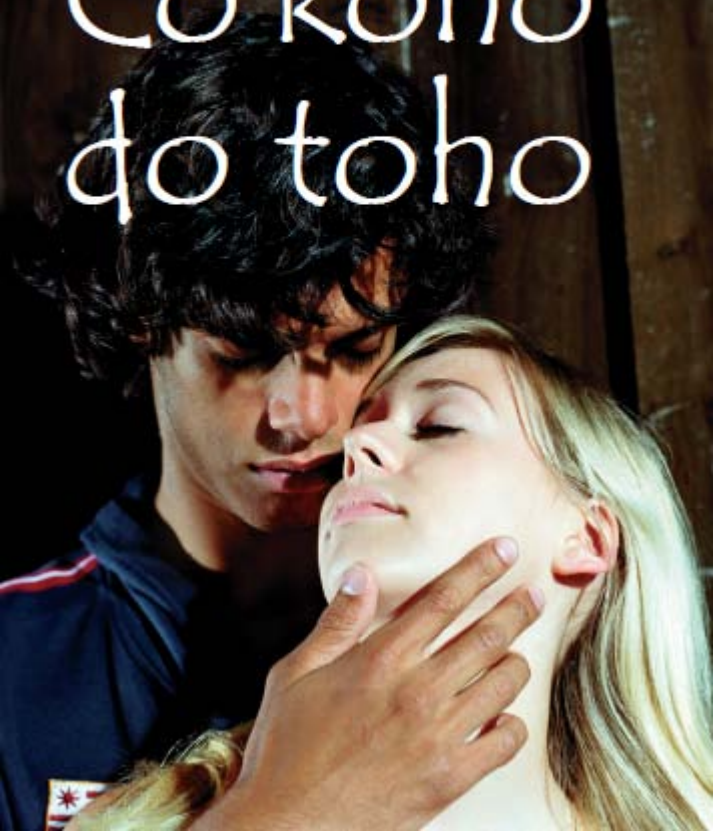

Enja Růčková

MOTÝL

Čo koho do toho

Copyright © Enja Rúčková 2010
Design © Motýľ design 2010
Cover photo © Isifa 2010
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2010

ISBN: 978-80-89482-07-8

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

Enja Růčková

Čo koho
do toho

VYDAVATELSTVO MOTÝL

*Veronike Č., ktorá sa mi nečakane otočila chrbtom.
Tento príbeh by za iných okolností určite nevznikol.*

Je čas čeliť pravde. S tebou ja nikdy nebudem.
JAMES BLUNT: *You`re Beautiful*

1

Všimnem si ho už na schodoch pred budovou školy. Pustí ma do dverí pred seba. Neobyčajný, absolútne netypický chalan. Váhavo sa naňho usmejem a pracem sa preč.

Zarazí ma priestranné prízemie mojej novej školy. Prijali ma na štvorročné gymnázium a dnes, druhý septembrový deň, ma tu majú v plnej kráse. Celá táto historická budova pôsobí ako veľké bludisko. Veľa chodieb, veľa schodísk a ostrých, pravouhlých zákrut. Ja som sa však bez zaváhania vybrala po ľavom schodišti na prvé poschodie. Vďaka mojej krstnej mame Danke, ktorá tu robí dlhé roky tajomníčku, viem presne, kam mám ísť. Popritom sa snažím ignorovať fakt, že ten zvláštny chalan mi zíza na chrbát.

Vletím do triedy 1. C. Obsadím si poslednú lavicu v strednom rade a čakám. Výhľad z okna je nezázivný. Bežecká dráha a trávnaný školský dvor. Myšlienkami sa radšej vrátim k tomu chalanovi, ktorý mi ráno podržal dvere. Mal hladkú ebenovú pleť, plné perý, kučeravé vlasy. Siahali mu tesne pod uši. Podľa môjho skromného úsudku to musí byť mulat. A veľmi pekný.

Zvedavo si prezerám svojich nových spolužiakov. Nájdem medzi nimi skejterov, opozdeného hipisáka a dvoch chalanov vyznávajúcich moderný emo-punk štýl. Prevrátim oči. Emo deti nemusím. Nie ich osobne, ale ten spôsob, na ktorý sa hrajú. Ale svoj názor si nechám pre seba. Nechcem vyrábať konflikty už v prvý deň svojho príchodu.

Dievčatá vyzerajú úplne normálne. Tomu sa poteším. Aspoň nebudem vytŕčať z davu svojím jednoduchým etno štýlom. Mám skrátka rada pohodlnú módu, veselé šatky a šály a dlhé, výrazné náušnice. Nemusím mať vôbec plnú skriňu oblečenia, stačí mi jeden, dva kúsky, ktoré perfektne sadnú a dajú sa skvelo kombinovať či oživovať jednoduchými doplnkami. Dnes som si dala džínsy a vypasované sako. Vlasy mám krátke, takže s nimi sa veľmi nenamáham. Iba si ich každé ráno postrapatím perleťovým voskom.

„Nazdar,“ zahrmlí ten opozdený hipisák. Dokelu, ale som sa zľakla! Vôbec som nezaregistrovala, že si to namieril mojím smerom. „Máš voľné?“ kývne hlavou na prázdne miesto v mojej lavici.

„Jasné,“ odvetím. Pozorujem jeho úzke pery, špicatý nos, bohatost vlnité blond vlasy. Na sebe má vyťahananý sveter a svetlé džínsy s dierou na kolene. V ušiach má empétrójku. „Čo počúvaš?“ vy-zvedám.

„Cobaina,“ zahrní opäť.

„Odhadovala som ťa skôr na The Doors,“ uškrniem sa.

Konečne sa usmeje aj on. „Ty frčíš na čom?“

„U2.“

Spokojne sa oprie o operadlo stoličky. „Tipoval som ťa na sladkého Williamsa.“

„Tak sme sa obaja sekli,“ smejem sa. „Nalákal ťa tu dozadu, ku mne do lavice, tvoj zlý tip?“

„Je mi srdečne jedno, čo počúvaš. Ale vyzeráš zo všetkých týchto opičiakov najnormálnejšie. Nechcel som sedieť s niekým inej krvnej skupiny.“

Nečakane vpáli do triedy nejaký profák. Vyzerá tak na štyridsaťpäť, má okrúhlu tvár, modré oči, na hlave pokročilé kúty, vyžaruje však z neho prirodzená autorita a múdrosť. „Zdravím vás. Som Braňo Šoltés. Najbližšie štyri roky vám budem triedny. Stretneme sa na hodinách geografie a telesnej výchovy.“ Pohľad mu zastane na prázdnej lavici, ktorá sa nachádza vedľa mňa. Delí ma od nej iba ulička. „Nieкто nám asi chýba...“ prehodí Šoltés. Na čele sa mu urobia tri výrazné vrásky. Nahliadne do nejakých papierov pred sebou. „Pôvodne vás malo byť dvadsaťosem, ale jeden mladý muž sa odsťahoval z rodinných dôvodov do teplých krajín. Nieкто teda bude sedieť sám...“ Trieda zašumí. Šoltés sa posadí na stôl a krátko tleskne. „Teraz je rad na vás. Predstavte sa mi, nech si vás trochu dostanem do povedomia.“

A tak tam sedím a počúvam mená svojich spolužiakov. Nič prevratné. Našu triedu tvorí zmes rôznych ľudí z okolitých dedín okresu Liptovský Mikuláš. Len pár z nich býva priamo v meste.

Ryšovláška predo mnou prezradí, že sa volá Marcela Santusová. „Mám veľa záľub, ale zo všetkého najviac zbožňujem tanec.“ Posadí sa.

„Simona Dudová,“ predstavím sama seba, keď sa na mne prista- ví Šoltésov zrak. „Som zo...“ zaseknem sa v polovici vety.

Do triedy vojde ten čokoládový chalan, ktorý ma ráno pustil

pred seba. Všetky oči sa upriamia na neho. Ja si radšej sadnem, lebo mám pocit, že už nie som pre nikoho zaujímavá.

Šoltés bez toho, aby zmenil svoj uvoľnený posed, utrúsi: „Zdravím vás. Hľadáte niekoho?“

Chalan zastane pred tabuľou, obsiahne pohľadom celú triedu. Zrak sa mu pristaví na mne. „Už som našiel,“ povie. Mieri k prázdnej poslednej lavici pri okne. Usmeje sa do priestoru pred sebou.

Fúha, ale to je úsmev! Ako obarená na neho zízam a nedokážem sa prinútiť prestať. Vidieť mulata som mala možnosť iba v telke. Nikdy nie naživo a už vonkoncom nie na studenom, hornatom Liptove.

„To ma teší,“ uškrnie sa Šoltés. „Predstavíte sa nám?“

„Ben Wilson,“ odvetí chalan nenútene. Všetkým zvedavcom v triede opätuje pohľad.

„Odkiaľ ste, prípadne vaše koničky, mladý muž...“

„Som z Demänovej. A baví ma hudba.“

Pôsobí veľmi *vznešene*. Iné slovo mi v jeho prítomnosti nenaťadá. Rýchlo presuniem zrak na Šoltésa, ktorý nahliadne do papierov na stole. „Zdá sa, že sme už kompletní,“ prehovorí veselo. Obráti pozornosť k môjmu susedovi. „Dobre, pokračujeme v zoznamovaní, prosím.“

Opozdený hipisák sa postaví. „Maroš Kollár z Mikuláša. A tiež ma baví hudba.“ Pozrie sa na Bena. Sadne si.

Vydýchnem úľavou, keď spolužiaci i Šoltés zamerajú svoju pozornosť na rad pri stene. Maroš sa ku mne nakloní. „Ty toho čierneho poznáš?“ zašepká.

„Ach, nie!“ vyletí zo mňa rýchlo. Nechápem, odkiaľ to vzal.

V tom istom momente sa ku mne otočí aj ryšovláška Marcela. „Neklam,“ uškrnie sa. „Svojím príchodom do triedy vytvoril ilúziu, že hľadal teba, nie prvú Cé.“

Cítim, ako mi horí tvár. „Vidím ho dnes prvý raz v živote,“ zasomrem. Niečo vo vnútri mi však našepkáva, že som vedľa.

Marcela sa tejto téme viac nevenuje. Pochopila, že odo mňa sa nič pikantné nedozvie.

Keď sa predstavovanie skončí, Šoltés nám na tabuľu napíše rozvrh hodín na zajtrajší deň. Ja ho odpíšem od Maroša. Na tabuľu totiž dobre nedovídam. Potom nasleduje rozchod. Pri vykladaní

stoličky hore na svoju lavicu pozorujem, ako sa k nám blíži Renáta Yangová so svojou spolusediacou Nikolettou. Renáta útočí na miesto triednej sexbomby. Má dlhé vlasy mahagónovej farby, hneďé šikmé oči, perfektnú postavičku, no prsia nenormálne veľké. Nikoletta k nej upiera zbožňujúci pohľad. Renátin prvý privesok je teda na svete.

Renáta zastane pri Benovi. „Tak sa mi zdá, že my dvaja budeme v tejto triede nositeľmi exotiky,“ usmieva sa očarujúco. Vytrčá svoje už aj tak dosť vytrčajúce vnady.

Ben vyzerá, že ho Renátin zjav nijako netankuje. Príde mi to divné. Čo ak je na chlapcov? Rýchlo túto myšlienku zavrhnem. So sklopenými očami i ušami beriem nohy na plecia. Netúžim byť svedkom toho, ako Renáta rozfahuje svoje siete.

Na chodbe si odchytilím Marcelu. „Aký tanec robíš?“ opýtam sa jej.

Marcela sa usmeje. „Hip-hop. Som v tanečnej skupine *Storm*, ak ti to niečo hovorí.“

Nič mi to nehovorí. Nevystrkujem veľmi päty zo svojej rodnej dediny. Nejak extra ma nezaujíma, čo sa v meste deje. Niežeby som sa od všetkého dištancovala, ide skôr o to, že centrum mesta je ďaleko. Spoje sú mizerné. A kvalitne zabaviť a pripíť v krčme s kamošmi sa môžem aj u nás.

Kráčam s Marcelou na stanicu. Je to celkom fajn baba. Keď už sedím v autobuse, vezúc sa domov pod Poludnicu, podarí sa mi konečne sa uvoľniť. Teším sa na Veroniku, svoju najlepšiu kamošku. Na to, ako sa vyvalíme do ich hojdacej siete, ktorú majú v záhrade, a pri džúse budeme rozoberať naše prvé dojmy zo školy. Ona sa dostala na obchodnú akadémiu, mňa mama s bratom do tlačili na gymnázium. Vraj, aby som mala ľahší prechod na vysokú školu. Pche. V pätnástich sa mi ešte o vysokej rozmýšľať nechce. Mám dosť stresov so strednou. Dnešok to len potvrdzuje.

2

Nakoniec sme zakotvili u nás. Vonku sa rozpršalo, hojdacia sieť padla. Nika sa rozvaľuje na gauči v obývačke. Upiekli sme si pizzu. Spoločne ju vyjedáme, chichúňame sa a rozoberáme našich spolu-

žiakov. Hneď, ako jej spomeniem mulata Bena, Nika ožije. Musím jej dopodrobna opísať, ako vyzeral, čo mal na sebe a čo povedal.

„A čo ten tvoj spolusediaci?“ nadhodí zrazu Nika.

„Normálka,“ vylezie zo mňa. „Počúva Cobaina. A vzdialene sa naňho aj podobá.“ Spomeniem si na krajne pokojné reakcie, ktorými sa vyznačoval. Absolútne nevzrušene prešiel okolo Renáty s Nikolettou. Ten chlapec mi začína byť sympatický.

Dorazí môj brat Ivo. Nika sa bleskovo posadí a vystrie chrbát. Začnem sa na nej smiať.

„Čo je také smiešne?“ uškrňna sa Ivo. Podíde ku mne a postrapatí mi moje už aj tak dosť strapaté vlasy.

Znechutene ho od seba odstrčím. „Zalez do izby!“ Neznášam, keď mi prejavuje tieto svoje bratské nežnosti na verejnosti.

Ivo však mieri do kuchyne. „Máme niečo jesť?“ Zhľadúva niečo pod zub.

Prevrátim oči. Ach, tí chlapi! Utekám za ním. „Pizza je na plechu, zober si, ak chceš!“ Opriem sa o kuchynskú linku. Sledujem každý jeho pohyb.

„Ako?“ vyzvedá Ivo. Je o šesť rokov starší a je to najlepší brat na svete. Vycíti aj na kilometer, ak ma niečo trápi.

„No čo,“ naťahujem odpoveď, „veľká škola, noví ľudia, stresy a zhony.“

„Dostala si sa s niekým do konfliktu?“ pýta sa nenútene, zaujatý pizzou na svojom tanieri.

„Ešte som sa nestihla.“

„Tak potom nechápem, čo sa tak divne tváriš, Sisa,“ zdvihne pohľad a zavrta ho do mojej tváre. Chcem popri ňom prekĺznuť do obývačky. Ivo mi však položí dlaň na plece a prinúti ma posadiť sa k nemu za stôl. „Nika to bez teba prežije.“ Vráti sa k jedeniu. „Čo sa deje?“

Opriem si lakte o stôl. Cítim zrazu nesmiernu potrebu šúčať si koreň nosa, len aby som sa na neho nemusela dívať. „Jeden spolužiak... zdá sa mi, že som ho už videla, ale neviem si spomenúť, kde.“ To, ako mi podržal dvere a ako sa na mňa pozeral cez celú triedu, radšej zamlčím.

„Ako sa volá?“

„Ben Wilson.“

Oči mu stvrdnú. „On je tvoj spolužiak?“ vyletí z neho po chvíli.

„Ty ho poznáš?“

Tentoraz mu stuhne aj tvár, nielen pohľad. „Nie.“

Niečo sa deje. Spustím ruky na stôl. „Ivo, aspoň ma nezavádzaj! Poznám ťa ako vlastnú dľaň!“

„Pamätáš na minuloročný Silvester?“ Prikývnem. Na ten Silvester nikdy v živote nezabudnem. Vtedy nám zomrel otec. Ivo na mňa hľadí bez pohybu. Bez emócií. „Tak tam si ho videla prvýkrát. Na pódiu.“

3

Do školy ma vezie krstná Danká. Je to sestra mojej mamy. Nádherná, úžasná osoba. S Ivom ju zbožňujeme. Obzerám si útulný priestor jej auta. Popritom myslou zablúdím k tomu hroznému dňu, ktorý zruinoval našu rodinu.

Silvester sme vždy oslavovali doma, v papučiach. To len minulý rok sme túto tradíciu porušili a stala sa katastrofa. Otec tvrdohlavo trval na tom, aby sme šli na silvestrovskú zábavu do Demänovskej doliny do jedného luxusného horského hotela. Lístky na toto šialenstvo získal od prachatého investora ako zásluhu za skvelú prácu, ktorú odviezol na stavbe polyfunkčného komplexu v centre mesta. Otec v tom videl šancu, ktorá sa stáva iba raz za život, ak vôbec. Inokedy by sme sa do toho brlohu pre vyvolených nikdy nedostali. Tvrdil, že je načase zmeniť náš zabehaný stereotyp.

A tak sme sa nahodili do sviatočných šiat a prifrčali na to miesto. Musím uznať, že program bol veľmi zábavný. Večera a obsluha úchvatná. Cítili sme sa tam ako králi.

Pri tancovaní som si obzerala okázalú výzdobu sály. Hrala tam živá kapela, striedala sa s výstupmi rôznych umelcov. Brušné tanečnice, džez band, nejaký imitátor, ľudová hudba a potom blues. Nádherný, plnokrvný, smútiaci blues. Ja na hudbu nie som odborník, no to, čo som mala možnosť počuť, mi vzalo dych. Hral tam nejaký mladý černochoch na saxofóne, sprevádzal ho ďalší na klavíri. Nakoniec vysvitlo, že ten, čo sedel za klavírom, je majiteľ hotela. Nejaký Afroameričan od rieky Mississippi. A ten mladý

saxofonista je jeho syn. Zrazu si spomeniem na Ivove slová. Ten... ten saxofonista to bol Ben Wilson.

Pamätám si, ako tam stál na provizórnom pódiu, v modrej košeli, osvetlený reflektormi v modrých odtieňoch. Hral a spieval tak, že mi po chrbte behali zimomriavky. Moc som mu nevidela do tváre, som krátkozraká. Nevidím dobre do diaľky. Preto som ho nevedela hneď zaradiť, keď som ho stretla pred školou.

„Simonka, na čo myslíš?“ vyruší ma Dankin hlas. Prekvapene zažmurkám a pozriem sa na ňu. Danka sa usmeje. „Nereaguješ na moje otázky.“

Previnilo sklopím zrak na svoje ruky. „Hm, prepáč.“

„Si nejaká smutná.“ Danka ma láskyplne pozoruje. Popritom šoféruje. Pomaly.

„Myslím na *ten* Silvester,“ šepnem nakoniec.

Danka ma potľapká po chrbte ruky. „Už je to za vami. Otec zažil najveľkolepejší deň svojho života. Jeho choré srdce to nezvládlo. Neobviňuj sa z toho.“

„Mohli sme ho odhovoriť! Keby... keby sme sa s Ivom doňho pustili, možno by poľavil!“

„Chcel vás tam zobrať. Chcel vám ukázať zábavu vyššej spoločnosti.“

„Nestojím o takú spoločnosť,“ odujem pery. „Ani o ich zábavu.“ Hľadím von z okna na sivé mesto a uponáhľaných ľudí.

Danka si povzdychne. „Mal problémy s krvným tlakom a cholesterolom. Mohlo sa mu to stať aj doma. Kdekoľvek.“ Danka má pravdu. Napriek tomu mi napadá tisíc dôvodov, prečo sa mu to nemohlo stať doma, ale zaseknú sa mi v hrdle. Nemá to zmysel rozoberať. Otca mi to nevráti.

Danka zaparkuje pri škole na parkovisku vyhradenom iba pre zamestnancov školy. Berie si svoju veľkú kabelu. Vystíska ma, povie pár hrejivých slov. Potom sa stratí v bočnom vchode. Ja sa so smútkom v duši teperím hlavným vchodom pre bežných smrteľníkov.

Maroš tu ešte nie je. Mrknem na mobil. Vyučovanie sa o chvíľu začína. S ťažkým povzdychom si sadnem na miesto. Položím si hlavu na lavicu. Nechce sa mi v tento deň sedieť samej. Potrebujem spoločnosť.

„Keby som tu mal svoj *sax*, tak ti zahrám,“ ozve sa niekto nadou. „Démonom smútku v tvojej duši by to určite ulahodilo.“ Prudko sa vystriem. Prihovára sa mi Ben. Neusmieva sa, iba na mňa hľadí svojimi žiarivými tmavohnedými očami. „Možno by sa mi ich podarilo uspať, aby ti dali na chvíľu pokoj.“ Vlasy má vyčesané dohora a uväznené gumičkou.

Srdce mi bije ako splašené. Nie som schopná zo seba dostať nijakú inteligentnú odpoveď. Zmätene kmitám očami po triede. Zachytím nevraživý pohľad Renáty Yangovej i ďalších dievčat. Prvé, čo mi v tejto súvislosti napadne, je, že nechcem mať problémy. S nikým. „Vďaka, ale myslím, že ťa do mojich démonov nič nie je,“ odvetím napokon. Milo, ale nekompromisne.

Ben sa bez slova posadí do svojej lavice. Stále ho mám vo svojom periférnom videní. Viem, že čumí von z okna. Zazvoní na hodinu. Táto má byť triednická. Šoltés sa však niekde zamotal. Namiesto neho rozrazí dvere na triede Maroš. Pri pohľade naňho sa začnem mimovoľne uškŕňať. Má oblečené to isté, čo včera. Mokré vlasy mu padajú do očí. Tvári sa však flegmaticky. Asi ho len tak niečo nerozhádza.

„Čau,“ zahrní. Vsunie svoje dlhé nohy pod lavicu.

Veselo sa usmievam. Ten jeho stoický pokoj... to sa len tak niekde nevidí. „Už som sa bála, že neprídeš. Nejako nezvládam nepriateľské pohľady našich spolužiakov. Potrebujem partáka.“

„Naštvala ťa naša prsnatá Renátka?“ prehodí nedbalo.

Uškŕniem sa. „Iba sa ma snažila prebodnúť pohľadom na dialku. Kvôli nemu.“ Otočím sa k Benovi a ukážem naňho. Ben na mňa prekvapene pozrie. „Zdá sa, že si neželá, aby si sa so mnou rozprával,“ vysvetlím Benovi s úsmevom.

Maroš začne prudko vrtieť hlavou. Voda z jeho vlasov ma trochu pokropí. „To je krst,“ škerí sa. „Oddnes ťaháme za jeden koniec povrazu. Nech je nejaká zábava.“

Jeho sprcha ma preberie z otupenia. „Kde si sa zdržal?“ vyzvedám. Kútikom oka sledujem, že Ben náš rozhovor počúva.

„Zakecal som sa s kamošom,“ vysvetlí Maroš. Vojde si rukou do vlasov. „Po škole pôjdeme do Baróna na kofču. Pridáš sa?“

Zvážniem. „Musím ísť domov. Niečo uvariť bratovi a tak.“ Mama robí dvanástku v pečivárňach. Príde domov unavená ako mulica.

Varenie a domácnosť s radosťou prenecháva mne. Po otcovej smrti sa zmenila na nepoznanie.

Maroš sa pomrví. „Na chvíľu sa hádam môžeš zdržať. My s Danom tam tiež neplánujeme zostať do večera.“

So sklopeným zrakom prikývne. Jedna kofola ma nezabije. Zrazu mi niečo napadne. „Vezmeme aj Bena?“

Maroš sa usmeje. „Ty asi chceš naozaj provokovať Renátku.“

Namiesto odpovede sa otočím k Benovi. „Ideš s nami?“ Mám nepríjemný pocit z toho, že som k nemu bola nevlúdna. Chcem to nejakto napraviť.

Ben odhalí zuby. „Tvoj prísediaci sa netvári dvakrát nadšene,“ podpichuje. „Nechajme to na inokedy.“

Obrátim sa k Marošovi. Ten ľahostajne pokrčí chudým plecom. „Je mu to jedno,“ tlmočím rýchlo Benovi, akoby to sám nebol videl.

„Tak fajn,“ súhlasí Ben.

Konečne upriamim pohľad pred seba. Práve prichádza Šoltés. Ten teda nechal na seba čakať! No na jednej strane je to dobre. Dohodla som si s Benom stretko mimo múrov školy. Bod pre mňa.

4

Po siedmich hodinách trápenia cupitám vedľa Maroša s Benom. Pršať už prestalo. Chalani začnú rozoberať hudbu. Ich rozhovor je vášnivý, zapálený. Nechcem ich rušiť. Zavolám preto rýchlo Danke, že domov pôjdem autobusom, aby ma pred školou zbytočne nečakala. Danká mi nekladie zbytočné otázky.

„Problém?“ spýta sa Maroš.

Zdvihnem k nemu tvár. Až teraz si uvedomím, že ich rozhovor ustal a obaja ma uprene sledujú. „V pohode,“ podarí sa mi usmiať. Zahľadím sa na ľudí, ktorých míňame.

„Brat si nevie uvariť cestoviny?“ zisťuje Ben milým tónom.

„Vie,“ odvetím. „Ide skôr o to, že mama robí za pásom, a keď príde domov...“ odmlčím sa a horúčkovo premýšľam, ako im to mám povedať. „No, povedzme, že štrajkuje.“

Ben sa sústredene zamračí. „Vyzerala v pohode, keď som ju videl v zime. Teda, predtým, ako sa to stalo.“ Pokojne na mňa hľadí.

„Nemôžeš si nás pamätať!“ skríknem. „To je nemožné!“ Bolo tam predsa minimálne tristo ľudí!

„Strácam prehľad o tom, čo tu rozoberáte,“ zamieša sa do rozhovoru Maroš.

„Videli sme sa minulý rok na silvestrovskej zábave,“ pustí sa Ben do vysvetľovania. Odvracia odo mňa zrak. „Bola tam aj s rodičmi a bratom. Jej otec...“ hlas sa mu zlomí. „Ehm, dostal infarkt. Na to sa nedá zabudnúť.“

„Mohli by sme rozoberať niečo iné?“ ozvem sa pridusene.

Maroš pochopí. „Tak vám trochu porozprávam o Danovi,“ začne zvesela. „Aby vás nevystrašil, keď ho uvidíte na vlastné oči.“ Rozrazí dvere na bare rovnakým spôsobom ako dnes v triede. Vedie nás dnu, pretože sedenie vonku pre dážd' zbalili.

Ben mi podrží dvere. „Nechcel som ti spôsobiť bolesť,“ zaznie mi jeho hlas pri uchu. „Zdá sa mi však, že to v sebe dusíš. A nie som si istý, či je to najsprávnejší spôsob, ako sa s tým vysporiadať.“

Neprítomne prikývnem. „Nechajme to tak. Nedokážem sa o tom s nikým rozprávať.“ Obzerám si drevený obklad baru. Maroš nás vedie hore schodmi na prvé poschodie. Tam sa zvalí do boxu.

Ben kráča vedľa mňa. Barom sa šíri spev lídra Guns'n'Roses. „Budeme mať taký malý klubový koncert na budúci víkend v Hudobroni. Poteší ma, ak sa tam na chvíľu zastavíš.“

„Prečo?“ spýtam sa skepticky.

Ben sa usmeje. „Hudba dokáže divy. A blues zvlášť.“ Nadvihnem obočie. Benov úsmev sa rozšíri. „Sobota o ôsmej večer. To už určite budeš mať navarené i upratané.“

Opätujem mu úsmev. Nechápem, ako sa mu to podarilo, ale cítim sa nejako lepšie. Tento deň je divný, pomyslím si a klesnem k Marošovi do boxu. Ben sa posadí oproti nám. Svoju pozornosť konečne upriami na Maroša.

Podarí sa mi trochu uvoľniť. Pozorujem Benovu tvár. Nejde mi do hlavy, ako je možné, že si nás pamätá z tej osudnej silvestrovskej noci. Hral predsa na pódiu. A potom... potom sa niekde stratil. Nepamätám si, že by sa bol medzi rozveselenými ľuďmi objavil nejaký černochoch. Jeho otca alebo len Bena samotného by som určite neprehliadla, aj keď mám so zrakom problémy.

Ben môj skúmavý pohľad zachytí. Pár sekúnd na seba bez pohnutia hľadíme. Viem, že by som mala radšej sledovať svoje okolie alebo... Maroša, ale nedokážem to. Ben má neskutočne príjemnú tvár. Človek by sa naňho mohol pozeráť od rána do večera a predsa by sa mu to nezunovalo. Ach, cítim, že som úplne stratená. Topím sa v jeho čokoládových očiach.

„Čo si dáte?“ vyruší nás príchod mladej čašníčky.

Rýchlo sklopím oči. „Horúcu čokoládu,“ vyletí zo mňa spontánne.

Ben sa usmeje. „Dvakrát čokoládu a...“ významne sa odmlčí a pozrie na Maroša.

Maroš si povzdychne. „Kofolu.“

5

Chodím do školy iba desať dní a už sú samé zmätky. Nielen s učením a úlohami, ale aj s chlapcami. Volala mi Nika, ale nemám na ňu náladu. Zavrela som sa do svojej izby. Ignorujem neumytý riad a blato v chodbe. Nech to uprace Ivo.

Dovolím svojim myšlienkam, aby sa vrátili k Benovi a tomu, čo mi pred týždňom v Barónovi povedal. Odvtedy sa k tomu nevrátil. Raz si odo mňa požičal na matike pravítko, no neprehodil so mnou ani dve súvislé vety. Zato Maroš sa rozkecal až priveľmi. Spolužiaci nás podozrievajú, že spolu niečo máme.

Ach, uvedomujem si, že rozhodne nie som prvá, ktorá sa zbláznila a ktorej Benov úsmev pomotal hlavu. Túžim sa s ním rozprávať, no stiahnem sa, keď vidím, ako sa baví s Renátou alebo inými babami. Už sa naňho chytajú aj dievčatá zo susedných tried. Mulat Ben spôsobil na škole rozruch.

Vyberiem sa hľadať Iva. Vo svojej izbe nie je, tak zbehnem do obývačky. Mama sleduje telku. Naučila sa takto oddychovať, pri blikajúcich obrázkoch a fľaši piva. Znechutene prebehnem okolo nej. Iva nájdem v kuchyni, opiera sa dľaňami o kuchynskú linku, hlavu má sklonenú. Vycítim, že niečo nie je v poriadku. Z toho sa pomaly začína stávať pravidlo. V našej rodine od Silvestra vládne nemilosrdný chaos.

„Ivo?“ zatiahnem slabým hláskom.

Utrápená pozícia jeho tela sa v priebehu sekundy zmení. Normálne sa na mňa usmeje. „Čo, moja?“

Začnem nervózne prešľapovať z nohy na nohu. „Mohla by som ísť do mesta na malý koncert?“ Urobím grimasu.

Ivo sa mierne usmeje. „Zaslúžiš si odtiaľto vypadnúť.“ Obíde ma a zmizne v obývačke. „Sisa ide von,“ oznámi Ivo chladne. Stavia mamu pred hotovú vec.

Váhavo sa presúvam za ním. Nechápem, čo sa deje. Atmosféra v obývačke je však hustá.

„SIMONA!“ zvrieskne mama.

Normálne sa začnem triasť, ako sa približujem k jej kreslu. Za celý ten čas, čo nás otec opustil, som si nezvykla, že táto polutovaniahodná, nevyrovnaná osoba je moja matka. Hľadím do jej tváre a nepociťujem žiadnu náklonnosť. Mama má opäť zasklený, krvavý pohľad. Je opitá.

Ivo sa postaví vedľa mňa. „Čo na ňu vreštíš?“ zrúkne na mamu. „Robí v tomto dome všetko, čo ty nie, tak sa láskavo spamätaj!“

Mama po ňom zazrie. „Ty si zavri papuľu! Je primladá na to, aby sa túlala!“

Bez toho, aby sa Ivo na mňa pozrel, prehodí: „Sisa, ak ti večer nepôjde bus do dediny, prídem po teba, dobre? Chod!“

Odbehnem do svojej izby. Srdce mi tlčie ako splašené. Začynam mať pochybnosti o svojej budúcnosti. Vlastná matka mi nedožičí nijakú radosť. Pri predstave, že by som mala v tomto dome robiť upratovačku a kuchárku na veky vekov, ma oblieva studený pot. Náhle si uvedomím, že CHCEM ísť na Benov koncert. CHCEM sa cítiť na svoj vek.

Hodím na seba prvé, čo mi príde pod ruku, a za vreskotu mojej mamy, ktorý sa mieša s Ivovým predstierané pokojným hlasom, bežim na zastávku. Nesmierne sa teším, že môžem z toho domu vypadnúť.

6

Hudobroň nemusím vôbec hľadať. Je to jeden z mála podnikov v meste, ktoré občas navštevujem s partiou z dediny. Už som tu bola na dvoch koncertoch miestnych kapiel.

S rozjasnenou myslou vojdem dnu. Malé, vyvýšené pódium je zaplnené nástrojmi a hudobníkmi. Stoly plne obsadené. Ľudia stoja aj vo voľnom priestore oproti pódiumu, v ktorom sa väčšinou tancuje. Zaškerím sa. Nevravel Ben náhodou, že to bude *malý* koncert?

Bez nejakého rozmýšľania sa predieram k baru. Práve keď sa vyteperím na barovú stoličku, klavirista začne hrať. Pripoja sa k nemu bicie, zavíjajúca gitara a Benov saxofón. Očarene počúvam tóny, ktoré sa šíria podnikom. Nikdy som nebola na blues ani na klavírnú hudbu. Toto však je taká lahodná a citlivá melódia, že mám normálne zimomriavky. Úchvatné! A ako sa tak rozhliadam po okolí, ostatní to cítia podobne. Uvoľnene sa kníšu do rytmu, podupkávajú si nohou, kyvkajú hlavami. Hudba dokáže naozaj divy.

Neviem, ako dlho tam sedím primrazená k barovej stoličke s pohárom koly v ruke. Viem však, že všetko to, čo vidím a počujem, vytvára malebnú súhru. Harmóniu. A práve tá v mojom živote chýba.

Potom Ben zahlási do mikrofónu, že nasleduje malá pauza. Zíde dole z pódia a mieri smerom k baru. Rýchlo sa mu otočím chrbtom a upriem zrak na rôznofarebné fľaše alkoholu postavené v poličkách za barmanovým chrbtom. Nemôžem sa naňho dívať!

„Hi!“ preruší môj vnútorný monológ. Hodí pohľad na môj pohár. „Čokoládu si dnes odstavila?“

Proti svojej vôli sa k nemu otočím. Na tvári sa mi automaticky zjaví úsmev. Čudujem sa, odkiaľ ho mám. „Potrebujem životabudič. Tak preto kola.“

„Hm-hm,“ zatiahne pobavene, „nie si na správnom koncerte, ak potrebuješ prebrať. Mohla si ísť radšej na punk.“

Dokelu, ten jeho úsmev! Hneď sa mi zvýšil tep. „Možno len nehráš tie správne skladby,“ vraciam mu to a prekvapene si uvedomujem, že s ním normálne flirtujem. Netušila som, že som toho schopná! „Ale aj tak som rozhodnutá zostať. Páči sa mi, ako svoj spev delíš do častí pokriku a odpovede. Nikdy predtým som sa s tým nestretla.“

Oči mu ihneď ožijú. „Odhalila si jeden z prvkov súčasného bluesu.“

Potešilo ho, čo som povedala. Ako pekne to na ňom vidieť. „Na Silvestra s tebou hral otec.“ Odtrhne od neho zrak a krátko pozriem do davu. „Ale dnes ho tu nevidím...“

„Som tu len s kapelou. *Dad* je môj kritik a manažér. Dnes má však nejakú konferenciu, či čo.“ Pokrčí plecom. „Nemohol prísť.“

„On ťa naučil hrať?“

Ben sa zasmieje. „Pokúšal sa mi nanútiť klavír. Mne však viac vyhovuje saxofón. A hrať som začal spontánne. Asi to mám v génoch.“

Obdivne ho pozorujem. „Musím uznať, že si mal pravdu. Ten tvoj blues je... veľmi... ach...“ zaseknem sa. Rozbolí ma hlava z toho, ako sa rýchlo snažím nájsť to správne slovo. Popritom cítim, ako sa červenám, pretože Ben mi pohľadom visí na ústach a bez dychu čaká, čo zo mňa vylezie. „... slastný.“ Ben sa zamračí. A mne zamrie srdce. Zapochybujem o svojom úsudku. „Ale ja som hudobný antitalent,“ bľabocem rýchlo. Chcem to nejako zachrániť. „V hudbe sa nevyznamenám.“

Ben na mňa udivene hľadí. „Slastný je aký?“

Vytreštím oči. Je možné, že by tomu slovu nerozumel? „No, v tvojej reči asi... *delightful*?“

Tvár sa mu rozjasní. „*Charming*. Už rozumiem.“ Opäť ten úsmev. „Zahrám ti niečo živšie, aby si nezaspala, keď ma už tak chváliš!“ A naradovane odbehne nazad k svojmu saxofónu.

Chvíľu mi trvá, kým sa spamätám. Rozmýšľam, či je slovo *slastný* v slovenskom jazyku až také nebezpečné, že sa s ním doteraz nestretol. Čo nečíta knihy?

„Dostal som echo, že niektorých z vás svojím repertoárom nudíme,“ ozve sa Benov veselý hlas z reproduktorov. Zaškerím sa naňho. „Takže dáme niečo rezkejšie, aj keď stále zostaneme verní nášmu kolísavému rytmu.“

Hľadiskom sa ozve pobavený smiech. Nato sa Ben zvrtnie k svojmu spoluhráčom. Dohadujú sa. Som nesmierne zvedavá, čo vymyslí.

Začnú hrať nejakú inštrumentálku. Tempo je podstatne rýchlejšie, ako predviedli doteraz. Rozoznávam ohromné stúpajúce a klesajúce tóny basy, saxofónové sólovanie a haluzné klavírne akordy.

Úha, bomba! Zízam na Bena ako obarená. Trápi ten svoj nástroj a skoro vôbec sa nenadychuje. Musí mať pľúca výkonné ako kováčske mechy.

7

V pondelok som plná napätia. Teším sa na Bena. On sa však možno vôbec nezaťažuje tým, čo sa stalo. Mal koncert, stretol na ňom svoju spolužiačku a na jej podnet zahral skladbu nad rámec možností svojho saxofónu. Tou hrou však potešil nielen ju, ale aj ostatných poslucháčov.

Vstupujem do triedy. Hneď mi zrak zabľúdi k jeho lavici. Má na nej veci, ale on sa v triede nenachádza. Veď on sa vráti, nech je kdekoľvek. Veselo sa zakeciam s Marcelou. Zveruje mi svoje obavy z toho, že už na prvej hodine geografie nás ide Šoltés skúšať. Ja ju však počúvam len jedným uchom. Hypnotizujem dvere triedy. Kde ten Ben trčí?

Nakoniec to nevydržím a vyjdem von na chodbu. Ben práve vy-lieza zo susednej 1. A s rukou okolo pliec jednej baby. Nadšene jej niečo rozpráva, ona sa smeje. S rozbesneným srdcom sa stihnem skryť do našej triedy skôr, ako ma zbadá. Opriem sa o stenu.

Renáta sa pri mne pristaví so škodoradostným úsmevom. „Čože, čože? Nevyvíja sa to tak, ako si predpokladala?“ Má oblečené tričko, ktoré ju odhaľuje viac, ako by sa patrilo.

„Ešte vždy som na tom lepšie ako ty. Mne sa aspoň pozerá do očí a nie na kozy!“ odvrknem a kráčam k svojej lavici. Polovica triedy sa začne chichúňať. Ďalší bod pre mňa. Ben zmaril moje nádeje, ale aspoň som pobavila spolužiakov. Renáta je celá červená.

Vojde Ben. Chalani mu so smiechom zvestujú, čo sa tu odohralo. Ukradomky sledujem jeho reakciu. Ben sa krátko pozrie na Renátu. Potom sa poberie smerom ku mne. Vlastne, nie ku mne, ale do svojej lavice, opravujem sa v duchu.

„Hi,“ prehodí príjemným tónom. Oprie sa o lavicu, ruky zaborí do vreciek nohavíc a hľadí priamo na mňa.

„Dobré ráno,“ mrmlem popod nos. Tvárim sa, že niečo hľadám vo svojej taške.

„Čím by som dosiahol, aby bolo aj slastné?“

Vystriem sa ako pravítko. Musím sa naňho pozrieť, aj keď sa tomu všemožne vyhýbam. Ben má modrú košeľu a vážnu tvár. Hľadá na mňa nehybne. Dokelu, keby aspoň nebol taký pekný! „Myslela som, že slovu *slastný* nerozumieš.“

Pery sa mu zvlínia v nádhernom úsmeve. „Cez víkend som si ho naštudoval.“ Posadí sa na stoličku.

Zazvoní. Šoltés tentoraz vojde do triedy načas. To ma prinúti spamätať sa. Víťame ho hromadným hrmotom. Všetci sa zdvihne-
me z lavíc. Na pár sekúnd teda stojím tesne vedľa Bena. Už som si všimla, že mu siaham, s prižmúrením oboch očí, po bradu. Som ako omámená z jeho blízkosti. No tvárim sa ako chladný kus bieleho mramoru. Mechanicky sa posadím späť do svojej lavice.

Šoltés hodí pohľad po triede. „O dva týždne budete mať v školskej telocvični imatrikulácie,“ oznámi veselo. Triedou zaznie šum. „Tretiaci vám pripravujú veľmi zaujímavý program. Vaša účasť je povinná.“ Usmeje sa. „Po programe bude diskó v kultúrnom dome. Vy máte vstup zadarmo, vaši priatelia či priateľky zaplatia dve eurá.“ Začne otvárať klasifikačný hárok. „A teraz... prejdeme na skúšanie. Hlásí sa niekto dobrovoľne?“

Samozrejme, že nikto. V triede zavládne hrobové ticho. Šoltés vyvolá jedného skejtera. Volá sa Mário. Marcela mi prezradila, že je z neho hotová. Zamyslene študujem jeho tvár. Má krátke hnedé vlasy, modré oči, v oblečení preferuje voľný štýl ulice. Musím uznať, že má niečo do seba.

Maroš mi podstrčí lístoček. *Som počul, že si to Renátke natrela.* Významne sa na mňa uskríňa. Rýchlo mu teda naškriabem odpoveď: *Zaslúžila si.* Marošova ďalšia poznámka ma však na chvíľu zarazí. *Je mi ctou, že môžem byť s tebou na jednej lodi.* Pozriem sa do jeho tváre. Maroš má na sebe biele tričko s dlhým rukávom. Vlasy má strapaté, pochybujem o tom, či mu vôbec niečo hovorí slovo hrebeň. Usmejem sa.

8

Dni sa ťahajú. Sú otravné, zlé, na mojej tvári sa odzrkadľujú bezsenné noci a dlhé hodiny učenia. Učivo sa oproti základke enormne znásobilo. Ale mne to celkom vyhovuje. Zistila som, že všetko

je lepšie, ako pozeranie sa na to, ako sa moja mama rúti niekam, odkiaľ sa len veľmi ťažko vracia. Bratovi sa začala škola. Zbalil si veľký batoh, nasadol na bus a odišiel na intrák. Odpadli mi starosti s varením. To je dobré. Chodím málo von s kamošmi, či len s Nikou. To je zlé. Mám pocit, že sa niečo podstatné v mojom živote mení.

Zazvoní mi mobil. Rýchlo sa po ňom natiahnem. Je to Nika. „Čau, cica!“

Nika sa zasmieje. „Čau, ty, čo sa od nás dištancuješ. Lucia má dnes narodky. Nechčeš prísť na oslavu?“

Normálne cítim, ako sa mi do žíl vracia život. „Jasné!“ súhlasím nadšene. Už ma to v tomto prekliatom dome ubíja. Mama je aj tak v robote. Zázrak, že ju ešte nevyhodili. „Kde a kedy?“

Nika mi to povie. „Ozaj, a starosti s darčekom si nerob,“ doplní chvatne. „Všetkých poteší už len to, že ťa uvidia.“

„Fajn. Prídem.“ Položím bez pozdravu. Nechám učenie učením a otvorím skriňu. Čo si len oblečiem?

O dve hodiny vojde do záhrady len pár domov vzdialenej od nás. Sú tam skoro všetci moji rovesníci z dediny. Najhlavnejšia hviezda je Lucia. Má dnes sladkých šesťnásť. Rýchlo si obzerám okolie. Na tráve je rozložený snečník a plastové stoličky. V strede tróni veľký záhradný stôl. Matúš, Lucii starší brat, obsluhuje gril. Hrá tu geniálna hudba. Normálne ma berie do tanca. Rozpačito sa usmejem.

Môj príchod si, samozrejme, každý všimne. Nasleduje nadšený krik.

„Sisáááá!“ letí ku mne Nika cez celú záhradu. Skoro ma prevalí. Hodí sa mi na krk.

Hneď sa ku mne všetci zbehnú. Pepo s Raštom ma potľapkávajú po chrbte, vypyujú sa ma, ako sa mám, a prečo som na nich zanevrela. Kofi mi hneď navrhne, že musím zmeniť školu. Spoločne s Nikou a Luciou začnú ohovárať moje gymnázium. Svojou náročnosťou im nevonía, pretože chcú nazad svoju starú Sisú. Je to také zlaté. Som fakt dojatá.

Potom podídem k Matúšovi. Tvár mu zdobí široký úsmev. „Sevas, kvietok môj!“ víta ma. Ukáže na seba. „Aj by som ťa objal, ale pozri sa, ako hrozne vyzerám!“ urobí grimasu.